

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 15699 van 9 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VERSIJP en van attaché B. BEERENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Bakongo origine en afkomstig van Luanda. U bent sinds 2004 lid van de Partido De Apoio Democratico E Progresso De Angola (PADEPA), alwaar u actief was in de sector van de propaganda. U werd gemobiliseerd door uw oom (J.) Sudikila (B.), Nationaal Secretaris van het Centraal Comité en voor de vorming van de Kaders van PADEPA. Op 26 juni 2007 werd uw oom Sudikila door mensen van de “Sinfo”, de Angolese inlichtingendienst, bewusteloos geslagen en van zijn wagen beroofd. De volgende dag werd een huiszoeking bij u uitgevoerd door leden van de Sinfo. Nadat ze er pamfletten, T-shirts en foto’s van de voorzitter van uw partij aantroffen, zeiden ze dat ze een lijst hadden met alle leden van PADEPA en dat ze jullie zouden doden. U werd in de boeien geslagen en naar een geïsoleerde zone in Benfica op een heuvel aan het strand gebracht. Daar ontstond een discussie tussen de agenten van het Sinfo over wat ze met u zouden doen. Hierdoor werd de aandacht getrokken van een aantal vissers en strandgangers die op de discussie afkwamen. Daarop sloegen de agenten van het Sinfo op de vlucht en werd u alleen achtergelaten. Een van de personen die op de discussie afkwamen bleek Sebastiao te zijn, een vriend van uw verloofde. Hij nam u mee naar zijn huis in Samba.

De volgende dag ging hij uw ouders opzoeken maar de burens vertelden hem dat ze, nadat u werd opgepakt, met onbekende bestemming vertrokken waren. U bleef ondergedoken bij Sebastiao, die voor uw leven vreesde en uw vertrek uit Angola begon te regelen. Op 15 juli 2007 kon u met een familie naar België reizen, waar u op 18 juli 2007 asiel vroeg.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst maakt u de oorzaak van uw problemen, met name uw actief lidmaatschap van de PADEPA, niet aannemelijk. Zo verklaarde u actief aan propaganda te hebben gedaan voor de partij door pamfletten uit te delen en van huis tot huis te gaan om mensen te mobiliseren. U woonde ook geregeld vergaderingen bij van de partij, en uw oom Sudikila, die als Nationaal Secretaris van het Centraal Comité en voor de vorming van de Kaders een hoge functie had binnen de partij, woonde bij u thuis (zie gehoorverslag CGVS, p. 9, 11-12, 19 en 22). In dergelijke omstandigheden kan men zich dan ook ernstige bedenkingen maken bij het feit dat u helemaal niet op de hoogte blijkt te zijn van arrestaties van leden van uw partij in de jaren 2006 en 2007 tot aan uw vertrek (zie gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Nochtans werden in november 2006 een 27-tal leden van uw partij tijdens een betoging opgepakt en veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 dagen. Ook de Partijsecretaris werd opgepakt en tot 3 maanden cel veroordeeld. Begin 2007 werden dan weer een aantal ambtenaren gearresteerd die tot PADEPA behoren en werden eveneens acht leden van de partij gearresteerd bij het uitdelen van pamfletten (zie landeninformatie in uw administratief dossier). Als actief lid van PADEPA, die in de bewuste periode geregeld vergaderingen bijwoonde en propaganda voerde en mensen mobiliseerde voor de partij, mag uiteraard van u verwacht worden dat u van dergelijke zaken op de hoogte zou zijn. Opmerkelijk is ook dat u vanuit uw propaganda-activiteiten evenmin op de hoogte blijkt te zijn van de arrestatie van de voorzitter van uw partij (zie gehoorverslag CGVS, p. 13), ook al vond die plaats het jaar voordat u lid werd (zie landeninformatie in uw administratief dossier). Verder is het ook zeer bevreemdend te noemen dat u weliswaar tal van namen van kaderleden van de partij kan opnoemen, maar als propagandist net de woordvoerder van de partij niet blijkt te kennen en evenmin blijkt te weten of uw partij een website heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 8) of vertegenwoordigers in het parlement (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gelet op voorgaande vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk geloof gehecht worden aan uw actief lidmaatschap van de PADEPA, zodat evenmin nog geloof kan gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u inroept als gevolg van uw beweerde activiteiten voor de partij.

Voorts kan men zich ernstige bedenkingen maken bij uw verklaringen omtrent uw verblijf bij Sebastiao, de vriend van uw verloofde, bij wie u gedurende meer dan twee weken ondergedoken bleef voor uw vertrek uit Angola. Zo verklaarde u de hele tijd binnen in huis te zijn gebleven en met niemand contact te hebben gehad in die periode. Sebastiao informeerde de eerste dag van uw verblijf bij hem naar uw ouders, maar de burens vertelden hem dat uw familie met onbekende bestemming vertrokken was (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd waarom u uw verloofde niet contacteerde, antwoordde u dat u bang was en zijn telefoonnummer niet uit het hoofd kende. Gevraagd of Sebastiao, als vriend van uw verloofde, zijn telefoonnummer niet had of hem gewoon had kunnen opzoeken, bijvoorbeeld om hem op de hoogte te brengen van het feit dat u aan de Sinfo had kunnen ontkomen en tijdelijk onderdak had gevonden bij hem, antwoordde u dit niet te weten en het hem evenmin gevraagd te hebben omdat u gefrustreerd was en u uw familie verloren had (zie gehoorverslag CGVS, p. 21-22). Wanneer de dossierbehandelaar opmerkte dat dit laatste juist een reden te meer was om uw verloofde te contacteren, kwam u niet verder dan te stellen dat u zijn nummer niet uit het hoofd kende (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Dit kan echter bezwaarlijk als een afdoende verklaring beschouwd worden gelet op het feit dat u net bij de vriend van uw verloofde verbleef. Gezien de omstandigheden is het bovendien verbazingwekkend te noemen dat Sebastiao niet uit zichzelf contact zou opgenomen hebben met uw verloofde. U biedt derhalve geen aannemelijke verklaring voor het feit dat u geen contact opnam met uw verloofde, hetgeen gezien de omstandigheden ernstige twijfels doet rijzen omtrent uw beweerde problemen.

Ook het feit dat u nagelaten zou hebben de contactgegevens van Sebastiao te vragen voor uw vertrek omdat u hiervoor te gefrustreerd was (zie gehoorverslag CGVS, p. 23), doet ernstige twijfels rijzen omtrent uw beweerde problemen en die van uw familie. U had van hieruit via hem immers contact kunnen opnemen met uw familie, uw verloofde, uw oom Sudikila en op die manier ook met uw partij. Aangezien u beweert dat uw familie met onbekende bestemming gevlucht is nadat u opgepakt werd, mag logischerwijze verwacht worden dat u er aan zou denken contact te onderhouden met iemand die u over hun situatie kan informeren. Dat u gefrustreerd was en daarom niet in staat was de contactgegevens van Sebastiao te vragen is weinig overtuigend te noemen daar u meer dan twee weken bij hem verbleef alvorens u het land verliet. Bovendien blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u dermate overhaast diende te vertrekken dat u onmogelijk zijn contactgegevens kon vragen. Het feit dat u zijn contactgegevens niet vroeg getuigt bezwaarlijk van ernstige problemen.

Van een asielzoeker mag bovendien verwacht worden dat hij in de mate van het mogelijke stavingsstukken bijbrengt om aan te tonen dat zijn relaas gerechtvaardigd is. U verliet uw land immers uit veiligheidsredenen en met de bedoeling de bescherming te vragen van de Belgische autoriteiten. Indien u over de contactgegevens van Sebastiao zou beschikken, zou u dan ook contact kunnen opnemen met uw oom Sudikila en de PADEPA, om op die manier uw relaas, uw band met de partij en uw beweerde verwantschap met (J.) Sudikila (B.) te bevestigen. Nu legt u echter geen enkel begin van bewijs voor van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, noch enig document dat uw identiteit of reismogelijkheid zou kunnen aantonen.

Tot slot dient nog gewezen te worden op uw bewering als zou u uw reisdocumenten nooit in handen hebben gehad en het steeds uw passeur was die ze in uw plaats voorlegde bij de grenscontrole (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Uw relaas is hieromtrent in tegenstrijd met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Uit een antwoord van de Federale Politie, Dienst Grenscontrole van Zaventem aan het Commissariaat-generaal blijkt dat elke passagier die niet uit de EU afkomstig is, geacht wordt zijn paspoort persoonlijk te overhandigen, ook als hij in groep reist. Bovendien worden deze passagiers gevraagd naar het doel van hun reis en hun financiële middelen. Bijgevolg tasten uw verklaringen ter zake de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit "vrees voor vervolging" in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een

“reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.”

3.2. In een enig middel baseert verzoekster zich op een schending van de materiële motiveringsplicht, zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen.

Zij stelt ernstige redenen te hebben om te vrezen dat zij bij een eventuele terugkeer naar Angola verder zal aangepakt worden door de “Sinfo”. Bovendien is de vrees nog sterker geworden, daar verzoekster niet alleen vreest voor haar eigen leven, maar ook dat van haar ongeboren kind. Verzoekster voegt een medisch attest toe aangaande haar zwangerschap.

Zij merkt op dat de bewijslast niet zover gaat dat zij dient aan te tonen dat de gevreesde vervolging ook daadwerkelijk zal plaatsvinden en dat het volstaat het bestaan van objectieve feiten te bewijzen die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. Deze werden uitgebreid weergegeven in het feitenrelaas, waarvan een aantal elementen niet ontkend werden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS).

Volgens verzoekster motiveert het CGVS niet voldoende waarom zij geen actief lid van de partij PADEPA zou zijn geweest. Het is niet omdat zij niet wist dat de voorzitter van de PADEPA werd opgepakt een jaar vooraleer zij lid werd dat zij momenteel geen actief lid zou zijn. Ook dat zij als propagandavoerder niet direct op de woordvoerders naam kon komen, pleit volgens verzoekster niet tegen haar actief lidmaatschap. Het zich niet dadelijk herinneren van zaken, gebeurtenissen of namen is niemand vreemd. Verzoekster merkt tevens op dat zij wel degelijk een aantal arrestaties van partijleden wist te noemen.

Verzoekster geeft aan dat uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat het erg moeilijk is om informatie aangaande PADEPA en haar leden te vinden, waarbij ze opmerkt dat de bronnen waarnaar het CGVS verwijst vaag en onduidelijk zijn. Ook het “Amnesty International Report 2008” - bijgevoegd aan het verzoekschrift - stelt dat ongecensureerde berichtgeving nog steeds niet evident is in Angola. Het mag dan ook niet verwonderen dat verzoekster niet op de hoogte is van elke arrestatie van haar partijleden. Verzoekster meent bovendien dat hier tijdens het interview ook niet met zoveel woorden naar gevraagd werd. Zij merkt op dat ze niet werd ingelicht over alle arrestaties, met het oog op de veiligheid van de partijleden en benadrukt dat zij enkel plaatselijk actief was, waardoor zij niet op de hoogte was en kon zijn van praktijken die buiten haar wijk gebeurden. Bovendien had zij niet zomaar toegang tot het internet.

Verder merkt verzoekster op dat men bij haar thuis niet happig was op haar lidmaatschap, waardoor het logisch is dat zij en haar oom niet vaak over de partij praatten. Door het gebrek aan persvrijheid en vrijheid van meningsuiting zou het erg gevaarlijk zijn om meningen te uiten tegen het heersende regime.

Verzoekster werpt op wel degelijk twee weken te zijn ondergedoken bij de vriend van haar verloofde. Zij was zodanig gechoqueerd door haar ontsnapping aan de dood en door het feit bruusk ontruikt te zijn van haar familie, dat zij maar gefocust was op één zaak, namelijk zo snel mogelijk vluchten naar een voor haar veilige bestemming. Zij stelt dat ze het nummer van haar verloofde niet uit het hoofd kende en bovendien wist dat haar familie met onbekende bestemming was vertrokken. Verzoekster betoogt dat ze het leven van Sebastiao niet in gevaar wilde brengen, noch dat van haar verloofde, door contact met hem te zoeken of te onderhouden. Zij stelt dat ze de weken na haar ontsnapping niet in staat was helder te denken gezien zij getraumatiseerd was en overmand door verdriet.

Verzoekster voert aan dat ze midden in de nacht uit haar ouderlijk huis werd ontvoerd door gewapende leden van “Sinfo” zodat zij in de onmogelijkheid verkeerde om identiteitspapieren mee te nemen.

Aangaande haar reisweg, verklaart verzoekster dat zij de familie met wie zij naar België gereisd heeft, nooit eerder had gezien en niet kende. Zij heeft er niet mee gesproken en kan derhalve geen idee hebben over de gevolgde reisweg. Verzoekster blijft verder bij haar standpunt dat zij geen enkele keer in het bezit is geweest van het paspoort waarmee zij heeft gereisd. Zij wenst erop te wijzen dat er in België dagelijks illegalen toekomen, hetgeen

duidelijk maakt dat het wel mogelijk is om door een grenscontrole te raken zonder persoonlijke voorlegging van identiteitsdocumenten.

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 100.628, 7 november 2001; R.v.St., nr. 159.298, 30 mei 2006; R.v.St., nr. 166.608, 12 januari 2007; R.v.St., nr. 167.848, 15 februari 2007; R.v.St., nr. 172.777, 26 juni 2007). Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij aangaande haar identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor haar geloofwaardigheid.

De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf rust en het derhalve aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging hard te maken.

Zij slaagt er echter niet in om haar actief lidmaatschap van de PADEPA-partij aannemelijk te maken. Verweerder merkt terecht op dat van iemand die haar land van herkomst ontvlucht om politieke redenen redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij op de hoogte is van (i) arrestaties van leden van de partij, de partijsecretaris, de voorzitter en een aantal ambtenaren (ii) de naam van de woordvoerder van de partij (iii) of er al dan niet vertegenwoordigers in het Parlement zetelen (iv) het bestaan van een website van de partij, te meer daar zij verklaarde voor de partij propaganda te hebben gevoerd, mensen te hebben gemobiliseerd en vergaderingen te hebben bijgewoond. De bewering dat haar niet expliciet gevraagd werd naar arrestaties in 2006 en 2007 mist feitelijke grondslag daar uit het administratief dossier blijkt dat deze vraag haar tweemaal uitdrukkelijk werd gesteld (administratief dossier, stuk 3, p. 13, 23). Verzoeksters argument dat zij slechts plaatselijk actief was en geen toegang had tot het internet volstaat niet om dit gebrek aan kennis te verklaren, te meer daar zij verklaarde dat haar oom Sudikila een hoge functie bekleedde binnen de partij, op nationaal niveau, en deze bij haar inwoonde. Dat zij en haar oom thuis niet vaak over de partij praatten valt moeilijk te rijmen met verzoeksters verklaring dat zij door haar oom gemobiliseerd werd om actief te worden binnen de partij (administratief dossier, stuk 3, p. 17). Verzoeksters algemene verwijzingen naar het gebrek aan persvrijheid en vrijheid van meningsuiting volstaan evenmin om het vastgestelde gebrek aan kennis omtrent de partij waarvan zij beweert actief lid te zijn geweest, alsmede de hieruit voortvloeiende ongeloofwaardigheid van haar relaas, te herstellen. Verweerder haalt terecht aan dat het bijgebrachte rapport van Amnesty International geen melding maakt van een bemoeilijkte informatievergaring met betrekking tot politieke partijen. Verzoekster brengt verder geen documenten bij die de informatie in het administratief dossier aangaande PADEPA kunnen weerleggen (stuk 13: "landeninformatie"). Dat zij niet op de hoogte is van de hierin vermelde feiten leidt tot de ongeloofwaardigheid van haar beweerde lidmaatschap van en activiteiten voor deze partij.

Ten overvloede dient te worden vastgesteld dat het door verzoekster aangehaalde trauma omwille van de ontsnapping en het verlies van haar familie, noch de angst iemand in gevaar te brengen, afdoende verklaringen zijn voor het feit dat zij gedurende twee weken bij Sebastiao, een vriend van haar verloofde, zou verbleven hebben, terwijl ze geen enkele poging ondernam om haar verloofde te bereiken. Dat ze het telefoonnummer van haar verloofde niet uit het hoofd kende betreft een loutere herhaling van haar eerdere verklaringen en vermag niet de bestreden motivering te weerleggen, dewelke terecht opwerpt dat zij hiervoor net beroep had kunnen doen op de hulp van diens vriend. Van verzoekster kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij in contact tracht te komen met haar verloofde en familie teneinde zich te informeren over hun situatie. Om deze redenen is het evenmin aannemelijk dat zij nagelaten heeft de contactgegevens van Sebastiao te vragen alvorens het land te

verlaten. Voorgaande vaststellingen ondermijnen de ernst van verzoeksters voorgehouden vrees.

Aangaande het bijgevoegde medische attest met betrekking tot haar zwangerschap, merkt de Raad op dat dergelijk document niet dienstig is ter staving van een eventuele vrees voor vervolging en derhalve geen afbreuk doet aan bovenstaande conclusies.

De Raad stelt vast dat verzoekster voor het overige geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van de door haar aangehaalde feiten.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoekster vraag de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming en stelt een persoonlijk risico op ernstige schade te lopen bij terugkeer naar Angola, te meer daar zij als ongehuwde moeder van een buitenechtelijk kind niet zal aanvaard worden in de Angolese maatschappij.

4.2. Verzoeksters argument niet aanvaard te zullen worden in de Angolese maatschappij omwille van een buitenechtelijk kind, wordt niet gestaafd door enig begin van bewijs en betreft aldus een loutere bewering, dewelke geenszins volstaat om bij terugkeer het bestaan aannemelijk te maken van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. De Raad stelt vast dat verzoekster verder geen concrete elementen bijbrengt die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kunnen verantwoorden. Aan verzoekster dient, de ongeloofwaardigheid van haar relaas mede in acht genomen (zie sub 3.3.), de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 9 september 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.